

ито биле стрѣляли върху Българитѣ. Зейбецитѣ по Турски не говоряха. Само единъ отъ тѣхъ твърдѣ слабо се обясняваше на този языкъ. Той разказваше, че турския на Шипка отрядъ билъ се разбѣгалъ по Балкана, когато той и другаритѣ му били въ аванпостна верига. . .

До като Генерала распитваше зейбека, другитѣ жедно бѣха устрѣмили поглѣда си на богатата Генералова трапеза, отстояща на 3—4 крачки. Изведнѣжъ единъ отъ зейбецитѣ се хвърли къмъ трапезата и, като легна на гърдитѣ си почти на трапезата, започна да тѣпче устата си съ хлѣбъ и закуски. Това поведение на арабина не разсърди Генерала и окръжившитѣ го, напротивъ то — прѣдизвика тѣхното състрадание.

— Бѣднитѣ, тѣ умиратъ отъ гладъ, каза Генерала. Трѣбва поскоро да се нахранятъ. И той, за голѣмо неудоволствие на селенитѣ, отдѣли отъ своята трапеза хлѣбъ и закуски и ги даде на зейбецитѣ.

— Трѣбваше да ги очистимъ, казваха разочарованитѣ селени. Ний ги доведохме да ги обѣсатъ, а тѣ ги хранятъ отъ своята трапеза. Ако това обхождане се не хареса на Мжглишчани, то пѣкъ долната сцена съвсѣмъ ги приведи въ недоумѣние.

Подполковникъ Калитинъ бѣ седналъ на посланото подъ орѣховото дърво килимче по бѣла риза. Въ нѣколко крачки отъ него се раздаваше ракия на опълченцитѣ отъ 2-а рота. Фелдфебеля Радусевъ отъ страна наблюдаваше реда и тишината и, при това, ако забѣлѣжеше, че нѣкой опълченецъ испиваше, вмѣсто една, двѣ чаши ракия, той му прѣдаваше и по нѣкоя друга плѣсници, съпровождани съ не цензурни думи. Той бѣше успѣлъ вече да угости съ такива вѣстовоя на одного отъ офицеритѣ.

— Атанасовъ, и ти двѣ чаши пиешъ? — на ти тебѣ двѣ чаши и фелдфебеля удари нѣколко плѣсници Атанасову.

Дружинния командиръ видѣ тѣзи саморасправа на фелдфебеля и, вмѣсто да накаже побѣйника, скокна отъ мѣстото си и извика Атанасова. Слѣдъ една ми-